

BT

JANNINGS-FILMEN

24-3-36

Da det nuværende Regimente kom til Magten i Tyskland, bestod en af dets første Handlinger i at rense tysk Film og tysk Teater for ikke-arisk Blod. Da Udrensningen var endt, var der ikke andet end Savsmuld tilbage. De Films, som siden har været udsendt, har været uden Blod, uden Nerve, Sække med Savsmuld!

Jannings.

Jannings-Filmen, som i Gaar havde Premiere i Grand-Teatret, var en Sæk med Savsmuld som alle de andre — en Sæk med et Hul fornedet, gennem hvilket Savsmuldet silede ud, dryp, dryp, indtil den tomme Sæk laa slunken tilbage. Savsmuldet var endeløse (og sandløse) Samtaler og ligegyldig Smaabypasser, løseligt tangerende en Konflikt, som lader os ganske kolde, fordi deres Hovedfigur er livsfjern Tankespind. Skal man med eet Ord karakterisere denne Film, kan man kun gøre det træffende ved at kalde det Hørespil, thi Billederne var inderligt overflødige. I denne to-halvtredie Tusind Meter lange Film var der højst 20—30 Meter, som var virkelig Film, nemlig Slutningen af Filmens sidste Scene. Hele Resten var — Savsmuld.

Jannings spillede Teater, enkelte Steder ganske virkningsfuldt Teater — men Teater!

Om egentlig Iscenesættelse kunde der selvfølgelig ikke være Tale, eftersom Iscenesætterens Opgave ifølge Manuskriptets hele Karakter maatte indskrænke sig til at pirke ved Hullet i Sækken, saa Savsmuldet flød i en jævnt rindende Strøm.

Det var en af tysk Films Veteraner, Carl Froelich, der pirkede.

CARL TH. DREYER